

Číslo 27/2018

ZŠ Vysoké nad Jizerou

v Školní větrník

Úvodník

Milí čtenáři,

s radostí Vás chceme přivítat u dalšího čísla našeho školního časopisu Větrník, zároveň ale i u posledního vydání, které připravuje naše třída. Další školní rok opět končí a pro nás končí jedna velká etapa života. Chtěli bychom popřát hodně štěstí Všem našim spolužákům, aby se jim ve škole dařilo, a aby vzpomínali na svou školu v dobrém, tak jako na ni budeme celý život vzpomínat my.

V tomto vydání najdete například rozhovory s přednášejícími, články o charitativních sbírkách, sportovních událostech a mnoho dalšího.

Přejeme Vám příjemné čtení!

Jak šel čas a co se všechno dělo...

Měli jsme turnaj ve hře 3IQ...

Kuchtili jsme...

Rozhovor s panem Milanem Fügnerem

Pan Milan Fügner je vedoucí zdejšího elektrotechnického kroužku na škole.

Ještě než si přečtete rozhovor s ním, několik ukázek z jeho literární tvorby :

K I N O   O D D E C H

Ne, nebudu popisovat, jak vypadalo kino Oddech v Krči, jen bych rád popsal příhody, které jsem tam zažil při občasných návštěvách svého kolegy, který si tam promítáním přivydělával. Místo kde stávalo kino Oddech, je už jen na starých mapách Prahy, myslím, že dnes tudy vede dálnice.

Do kina Oddech byl velký výlet, jedna cesta trvala tramvají jeden a půl hodiny od Národního Divadla, kde jsem bydlel. Jelo se na Kačerov a pak asi deset minut pěšky. Jednou mi kolega řekl „Mám film Zlatý věk grotesky, přijdeš se podívat?“ Večer jsem byl v promítárně kina Oddech. Jirka Podroužek mne usadil na „barovou“ židli (tak se nazývala židle s vysokými nohama, ze které se obsluhoval projektor a která připomínala barovou židli), ze které se celkem pohodlně promítacím okénkem dal sledovat film na plátně. Smál jsem se groteskám strašně a při grotesce „Největší bitva se smetanovými dorty“, jsem ztratil rovnováhu na barové židli a se strašným rachotem jsem se skácel na zem. Přiběhl pan vedoucí, co se stalo, a divil se, že je mi to tak k smíchu. Je to asi věc věku, už mi tato groteska také není moc k smíchu a toho se děším. Když se člověk přestane smát, je to zlé. Ale to jsem odbočil.

Obr.1. „Kšírování“ projektoru v kinu Oddech.

Obr.2. Výměna žhavého kladného uhlíku

Na tomto projektoru jsem kopíroval v obloukové lampě kombinačkami.

„Zlatý věk grotesky“

Zjistil jsem, že alespoň některé tyto grotesky musím mít!!! Přinesl jsem si druhý den kopírovací přípravky (jsou vidět v rodinné kronice, to se nedá popisovat), ale jeden projektor jsem musel trochu pootočit, aby se tam zařízení vešlo. S pootočením projektoru nebyl problém, a tak jsem začal kopírovat. Kopírování šlo celkem dobře, jen čas běžel nějak moc rychle a okamžik, kdy mělo začít promítání v kině, se rychle blížil. Jirka už založil týdeník do druhého stroje a já stále kopíroval. Jirka rozjel týdeník, já stále nebyl hotov. Týdeník skončil, Jirka udělal přestávku a založil do téhož stroje první díl „Zlatého věku grotesky“. Když už rozjel první díl filmu, konečně jsem dokončil kopírování. Rychle jsem odmontoval kopírku, vrátil stroj do původní polohy a založil druhý díl filmu „Zlatý věk grotesky“. Stihnul jsem to snad na sekundu, jenže při prolnutí na druhý stroj skočil obraz na pravou polovinu plátna a pravou zeď kina. Ozvalo se pískání ze sálu a já s Jirkou jsme pracně pootáčeli ohromný stroj do správné polohy. Byly to nervy. Ovšem to nebylo nic proti tomu, co mi Jirka vyvedl o něco později.

Když jsem zas jednou navštívil kino Oddech, byl na programu film „Svět patří nám“. Ostatně kvůli tomuto filmu jsem přišel. Ovšem „Kdybych to byl věděl, tak bych sem sem byl nechodil“. Když jsem přišel, připravil jsem promítání, založil Týdeník do projektoru a předal Jirkovi. Ten řekl abych to rozjel, že se jde vyčurat. Nic zlého netuše podpálil jsem obloukovku, rozběhl stroj a pustil světlo na plátno. Pak teprve jsem zjistil, že se v sále svítí a opona není roztažená. Přede mnou byla deska s desíti nepopsanými tlačítky, které jsem různě mačkal, opona se otevírala a zavírala, ale světlo ne a ne zhasnout, až teprve poslední tlačítko bylo k zhasnutí světla. Týdeník jsem nějak přežil, podařilo se mi rozsvítit a na několikrát pokus zatáhnout oponu. V duchu jsem Jirkovi nadával a netrpělivě čekal, kdy přijde, aby rozjel hlavní film.

Když Jirka dlouho nešel, rozjel jsem sám film „Svět patří nám“. První díl běžel a najednou obraz začal žloutnout, filmová kopie byla již na bezpečném, nehořlavém materiálu, takže jsem se nevyděsil a šel přímo k obloukovce. Skutečně, na kladném uhlíku se udělalo „koště“, zvláštní houbovitý útvar, který dusil oblouk a musil se za chodu urazit. Jirka měl k tomuto účelu uzpůsobený smetáček, který se pootevřenými dveřmi lampové skříně vsunul dovnitř a dobře mířenou ranou se urazil houbovitý útvar. Smetáček při tom vždy chytil a musil se máváním uhasit. To se mi celkem zdařilo, i když to znamenalo pracovat poslepu. Pohled do oblouku znamená téměř jisté nevratné poškození zraku. První díl filmu byl asi v polovině a já šel do druhého stroje zakládat druhý díl.

Když se přiblížil konec prvního dílu, podpálil jsem obloukovku u druhého stroje, nastavil oba uhlíky do správné polohy, aby oblouk byl na správném místě a zapnul automatiku posuvu obou

uhlíků. Stále jsem doufal, že Jirka přijde a prolne oba stroje, protože prolínání bylo ještě „na špagátek“. Jenže Jirka nešel a tak mi nezbylo než kabinovým okénkem vytřeštěně sledovat pravý horní roh na promítací ploše, kde se objeví prolínací značky. Drtivá většina návštěvníků kina si jich za celý život nevšimne, ale jsou u každého filmu na konci každého dílu. Sledoval jsem tedy pravý horní roh obrazu, a jakmile se objevila první značka, rozběhl jsem motor druhého stroje. Ve druhém stroji probíhal zatím „start pás“, v prvním stroji dobíhaly poslední metry filmu. Na druhou prolínací značku jsem rychle zvednul protektor, který pustil světlo druhého projektoru na plátno a současně cuknutím za špagátek jsem shodil protektor u prvního stroje a první stroj tak přestal promítat. Pak se musil druhý stroj oběhnout, zastavit první stroj a zhasnout jeho obloukovku.

Mezi tím co druhý stroj promítal, bylo nutno vyměnit uhlíky v první obloukovce a založit do prvního stroje třetí díl filmu. Máte na to necelých dvacet minut, což je bohatě času, když to děláte denně a víte, kam sáhnout. Děláte-li to v cizím prostředí, máte co dělat! Během zakládání třetího dílu náhle silně zeslábl zvuk z druhého stroje. Hrklo ve mně, ale hned jsem usoudil, že ve vedlejší pekárně zapnuli pec na pečení chleba a pokleslo napětí v síti. To již jsem v kině Oddech zažil a znamenalo to skočit k regulačnímu transformátoru a přidat napětí zesilovači a prosvětlovací žárovce. To se zdařilo, zvuk zesílil, ale znamenalo to bedlivě sledovat okamžik, kdy pekaři zas pec vypnou, protože napětí v ten okamžik nebezpečně stoupne a hrozí zničení zesilovače a prosvětlovací žárovky. Toto klesání a stoupání napětí se střídalo asi v desetiminutových intervalech.

Prolnutí se druhého dílu do třetího proběhlo sice bez problémů, ale srdce jsem měl až v krku! Pobíhání okolo projektorů, které jsem právě popsal, se stále jen opakovalo. Trochu jsem začal trnout, co se stalo Jirkovi, to čurání trvá nějak moc dlouho, jestli se mu něco nestalo...Nejsem si už jist, zdali slavná sekvence s holubem v piánu, je na konci třetího nebo čtvrtého dílu, to není teď důležité, ale zakládal jsem další díl filmu do stroje, když slyším ze sálu pískot. Podívám se kabinovým okénkem a skutečně jsem si myslel, že mám nějaké vidiny. Na plátně byla jen levá polovina obrazu, na které normálně probíhal děj s holubem, pravá polovina plátna byla zcela oslnivě bílá. Zvuk hrál docela normálně a já byl na mrtvici. Nedovedl jsem si ten zázrak vysvětlit, jen jsem skočil ke stroji, který promítal, vidím, že běží normálně, ale z přírodního bubínku se levá polovina filmu odvíjí na zem. Skočil jsem k druhému stroji a prolнул jsem do dalšího dílu. Druhým skokem jsem zastavil první stroj a zíral. Na zemi hromádka perfektně podélně rozříznutého filmu a ve stroji normálně založená druhá polovina filmu, na které byla zvukové stopa, proto film stále hrál...V klidu jsme potom hledali, o co se film mohl řezat, ale nenašli jsme naprosto nic, co by mohlo film řezat. A já mám dost zkušeností s řezáním filmů a vím, že řezat film je obtížné, a proto musím tuto příhodu zařadit mezi nepochopitelné, uvážíte-li, že se rozřízlo perfektně asi pět metrů filmu!

Jenže promítání ještě neskončilo! Při prolínání do posledního dílu, zůstala na plátně černá čtvercová prolínací značka. Tedy ten černý čtverec nebyl tak perfektního tvaru, ale byl tam stále! Obcházel jsem stroj, který promítal, nahlížel, kde by proboha mohlo něco být, co by mohlo na plátno zobrazovat ten černý čtverec – nic. S hrůzou jsem film dopromítal, tradičně zápasil s rozsvěcením světel a zavřít oponu jsem málem vzdal. Ale povedlo se a já se úplně vyčerpaný svalil na normální židli. To byl horor, ne promítání! Zatím co jsem zcela zničený seděl, vešel Jirka, kterému tekly slzy smíchu z očí a řekl, že už dlouho se tak nezasmál. Celou dobu seděl v sále a oddával se sledování mého zápasu s technikou. Ten zápas s oponou a ta světla! A dal se do dalšího smíchu. Ani jsem neměl sílu mu vynadat. Šli jsme se raději podívat na tu prolínací značku, která ani teď nezmizela z plátna a které si Jirka pro smích nevšiml. Na plátně zela pěkná „skoba“ a v ní docela pěkný nůž. Nějaký „vrhač“ z publika se strefil do prolínací značky...Plátno se muselo dát sešít za drahý peníz a jak to dopadlo se zničeným kusem filmu nevím, ale snad dobře.

VÚZORTSKÉ ŽERTÍKY

Ve VÚZORT, ostatně asi v každém zaměstnání, byl téměř každý postižen nějakým žertíkem. Ve VÚZORT ale platil nepsaný zákon, že se nesmí ani trochu cokoli nevratně poškodit. To potom není žertík. Abych začal u sebe, žertík, který postihl mne jsem popsal v povídce „Magnetofonové hlavy“.

Můj první „šéf“ lépe vedoucí úkolu, Jirka Wágner, byl v létě na dovolené v Rumunsku a přivezl si odtamtud asi pět naexponovaných barevných filmů. Nezapomeňte, že to bylo v době socialismu, kdy dostat se kamkoli za hranice, bylo téměř totéž jako vyhrát ve Sportce. Zrovna tak barevné filmy se nedaly jen tak koupit, ty bylo nutno kus po kuse zoufale shánět. Tak tedy Jirka se vrátil z dovolené, na stůl si položil ty naexponované kazety s filmem a někde si odskočil. Hned jsme přemýšleli, co mu s těmi filmy provedeme. Tryskem jsem letěl do oddělení Filmové techniky a od kluků jsem vyškemral pět asi metrových kusů barevného filmu. Byly to tak zvané blanky- kusy filmu používané jako zaváděcí pásy. Rychle, ale opatrně jsme do Jirkových kazet zasunuli začátek blanku a ten metr filmu nechali válet na stole. Výsledek vypadal, jako kdybychom z kazet film vytáhli (to by mohl udělat jen barbar). Když se Jirka vrátil a uviděl na stole tu „spoušť“ chvíli mlčel a pak vypustil z úst takovou řadu nejhorších nadávek, že jsme se až divili. Neodpustil jsem si blbou poznámku „Jirko, na těch filmech stejně nebyly žádné obrázky“. Ani taková průhledná narážka Jirku nezarazila v soptění, i když věděl, že jsme všichni fotoamatéři a již z toho důvodu bylo nemožné, že by se někdo z nás chtěl „podívat na obrázky“.

Když se konečně zhroutil na židli, vzal do ruky jednu kazetu, nastrčený blank vypadl a Jirka viděl, že z kazety vykukuje jen začátek jeho opravdového filmu. To už jsme dál nečekali a zamkli se na záchodě. Jirka pak řekl, že viděl rudě a nebyl schopen uvažovat logicky o tak průhledném žertu.

Obr.1. Jirka Wágner

Obr.2. ing. Pavel Vobořil

Mému kolegovi a dobrému kamarádovi ing. Pavlovi Vobořilovi jsme zas provedli jiný žert. O Pavlovi je známo, že je profesionálně dokonalý fotograf svateb. Přesně ví kam se postavit pro nejlepší záběr, jak clonit, kdy zmáčknout. Prostě profesionál. Fotografoval také naši i Markétinu a Jirkovu svatbu.

Jednou ráno jsem přišel do práce a nad Pavlovým stolem visel vyvolaný negativ nějaké velice důležité svatby. Přišel také Pavel a vysvětlil nám, o jak důležitý negativ jde. To ovšem neměl dělat, protože se na plné obrátky rozběhla představitost, co mu s negativem vyvedeme. Pavel odešel do mlékárny pro mléko a do samoobsluhy pro housku. To znamenalo s frontami tak čtvrt hodiny času na naši lotrovinu.

Velice opatrně jsem vzal cenný negativ a letěl za vedoucím oddělení Filmové techniky ing. Milanem Večeřou. Vysvětlil jsem mu náš záměr a oba jsme letěli do temné komory. Každý z nás vzal jeden konec vzácného negativu do ruky a opatrně jsme negativ napnuli. Pak jsme rozsvítili červené světlo a pod napnutý negativ jsme napnuli stejně dlouhý pozitivní film. Co nejlépe jsme jednou volnou rukou oba filmy k sobě přitlačili a na dvě sekundy rozsvítili světlo v komoře. Tak jsme odhadli správnou expozici pozitivu. Zatím co Milan bleskově vyvolával pozitiv, já jsem s největší opatrností vzácný negativ svinul a pečlivě uzavřel do krabičky, aby se mu nic nestalo.

Sotva se vyvolaly nějaké obrázky, bez oplachování hodil Milan pozitiv do čerstvého ustalovače. Jen se trochu pozitiv ustálil, vymáchali jsme jej ve vodě a stejným postupem jsme z tohoto ještě mokrého pozitivu udělali duplikační negativ. Na tomto duplikačním negativu byly tytéž obrázky, ale byly strašně neostré, kvůli špatnému kontaktu filmů a neobyčejně odbytému fotochemickému zpracování. Já jsem ještě mokrý duplikační negativ táhl po zemi, aby se na něj nachytl prach a smetl, trochu jsem tu a tam odloupl emulzi, zkrátka hrůza! Tento strašlivý duplikační negativ jsme Pavlovi pověsili nad stůl, tam co visel ten vzácný negativ. Ten pravý negativ jsme pečlivě uložili Pavlovi do stolu. Když Pavel přišel s mlékem a houskou, byla místnost plná zvědavců. Pavel řekl „To známe, to je jinej film, dejte sem ten pravej!“. Já jsem řekl zkroušeným hlasem: „Víš Pavle, paní Kozlová tu uklízela a ten negativ jí spadnul do kýblu a eště s ním vytřela, snažili jsme se to zachránit, ale nepovedlo se nám to“. Pavel odložil láhev s mlékem, pohlédl na film, přestal žvýkat housku a řekl „Proboha to je ten negativ!“ Vzal opatrně duplikační negativ pod vodovod a snažil se vrátit emulzi na původní místo. Mezi zuby drtil strašné kletby a slova, která jsme od něj nikdy neslyšeli.

Najednou Pavel zmlknul, podíval se na film proti světlu a to už jsme načekali a spasili se útekem na záchod. Při pohledu proti světlu bylo totiž vidět přefotografovanou perforaci, která místy zasahovala až do obrázků. Tak bylo odhaleno, že jde o duplikační negativ. Z pečlivě uschovaného negativu pak byly opravdu krásné fotografie.

Pan Josef Skoupý byl nejstarším členem našeho oddělení Záznamu zvuku a všichni jsme mu říkali „dědku“. Bylo k nevíře, ale snad denně dědek něco někomu provedl. Třeba dal na dno Standovy tašky těžký transformátor a dobrák Standa ten transformátor nosil v tašce pár dní. Denně měl někdo namazanou kliku u dveří hořčicí, Pavlovi přilepil Epoxidem láhev od mléka k okennímu parapetu.

Samozřejmě jsme to dědkovi vraceli, ale nebyli jsme schopni mu konkurovat. Jednou jsme přišli na báječný nápad: tradiční lepení papíru od Olomouckých syrečků pod stůl jsme nahradili pomazáním lopatek stolního ventilátoru Olomouckým syrečkem. Dědek nadával, kdo mu tam zas zasmrděl místnost a vzal na pomoc stolní ventilátor. Jak správně tušíte, místo vyvětrání vznikl nedýchatelný puch. Mělo to tak strašný účinek, že se nedalo dýchat smrady na celé chodbě

Náš vedoucí dílny ve Vokovicích, pan Josef Pajma, kterému jsme všichni říkali Pepíčku, byl skutečný Mistr, který uměl všechno, nač jste si vzpomněli. Když jsem za ním přišel od ruky tužkou načmáraným obrázkem a ujistil ho, že to nespěchá, sotva jsem došel nahoru, volal, že jsem špatně sečetl kóty a jestli platí alespoň ta celková délka. Odpoledne to bylo hotové a při tom jsem Pepíčka nikdy neviděl uštvaného nebo ve špatné náladě. Ale ani Pepíček neušel kanadskému žertu.

Pepíček nám dovoľoval „fušovat“ na všech strojích, kromě Astoby. To byl univerzální švýcarský stroj, soustruh, frézka, bruska na kulato i na plocho. Krátce přesný stroj pro nástrojaře. Všichni jsme to respektovali a nikoho ani nenapadlo „fušovat“ na Astobě. Přesto Pepíček před odchodem domů vždy uschoval řemen od Astoby, takže by nikdo na Astobě ani pracovat nemohl.

Nevím, už při jaké příležitosti mne s Jardou Perglem napadlo nahradit schovaný řemen od Astoby isolační bužírkou (která byla ráda, že v řemenici držela a ani zapnutí motoru by nepřezila). Místo soustružnického nože jsme upnuli velký rezavý hřebík a do univerzály jsme upnuli prkénko používané při vrtání na vrtačce. Astobu jsme opatrně posypali jen jemnými dřevěnými pilinami, aby s jí nic nestalo. Všechna světla jsme v dílně vypnuli, jen lampičku na Astobě zapnuli a vypnuli hlavní vypínač. Všechno jsme to dělali za vydatné pomoci Pepíčkovy šéfa ing. Milana Večeři.

I když jsem ráno přišel velice brzo, přišel jsem pozdě. Pepíček přišel ještě dřív, a aniž přesně zjistil, co se stalo, když zapnul hlavní vypínač a viděl Astobu, hrozně řádil. Běžel za Milanem a hrozně rozzuřen vykládal, že mu někdo „fušoval“ na Astobě. Milan se mu snažil vysvětlit, že snad nebude tak zle a teprve když rozzuřeného Pepíčka dotáhl k Astobě a ten se přesvědčil, že je to kanadský žert, vzal to jako dobrý vtip. Dnes je mi dobráka Pepíčka líto, ale každý jsme si nějaký ten žert zažili.

Obr.3. Pepíček u své Astoby

Obr.4. Josef Skoupý - dědek

Až po zahájení výstavy v Moskvě jsme do Moskvy posílali právě dokončený magnetofon s proměnnou rychlostí nosiče, pro měřicí účely. V Moskvě byl náš šéf ing. Jirka Struska, protože uměl perfektně rusky. Protože jsme znali jeho perfekcionalismus, nasadili jsme místo jedné elektronky v magnetofonu s proměnnou rychlostí „čud'ák“ z hořlavého filmu. Čud'ák se zapaloval žhavicím napětím té elektronky. Byli jsme si jisti, že si Jirka napřed stroj vyzkouší, než ho vystaví jako exponát, protože jiný postup by byl proti jeho zásadám. Jenže vznikl nějaký zádrhel a magnetofon zapnul bez vyzkoušení přímo na výstavě. Po zapnutí asi za pět sekund se vyvalil ze stroje děsný mrak kouře, který Jirka okamžitě, podle charakteristického smradu, identifikoval jako „čud'ák“. Aby byl průšvih větší, musel vysvětlit hasičům, že to není třeba hasit. Jakmile se vyvalil mrak dýmu z „čud'áku“, bylo Jirkovi okamžitě jasné, kdo v tom měl prsty. Ještě štěstí, že Moskva je tak daleko, než se Jirka vrátil, vystydl a připustil, že porušil svoje zásady.

Obr.5 ing. Jirka Struska.

Obr.6. ing. Zdeněk Piskáček.

Vúzortské svatby byly vždycky velice vzrušující. Každému jsme něco vyvedli a ti co svatbu tajili a prozradilo se to, strašně odpykali nejen svatbu, ale i to utajení.

Svou svatbu s Helenkou nebudu popisovat, ta je ve zvuku i obraze v rodinné kronice. I když jsem svatbu netajil, právě z obavy z prozrazení, měl jsem sebou ve svatebním obleku pilku na železo, kombinačky a nůžky na plech.

Ing. Zdeněk Piskáček, významný člen technickoekonomického oddělení svou svatbu tajil, ale neutajil. Prozradilo se to, ale jen hodinu před obřadem, takže jsme nestačili nic extra připravit. Bleskově jsme vzali „handku“, ruční třicetipět milimetrovou kameru, která způsobovala strašný hluk a napájela se ohromným akumulátorem o váze snad 20kg. Bleskově jsme se dopravili na nějaký pražský zámeček, kde se konala svatba. Když nás Zdeněk uviděl, strašně zbledl. Během obřadu jsme, se strašně vzrjící kamerou točili, až nás oddávající poprosil, jestli bychom to nemohli

natočit až po obřadu. Venku před zámečkem byl ohňostroj z hořlavého filmu (tenkrát byl hořlavý film zcela běžný), kde novomanželka málem chytla. Novomanžele a svatební hosty jsme pro filmové záběry dvakrát hnali po zámeckém schodišti nahoru a dolu, a nakonec jsme zděšenému Zdeňkovi dali do ruky film z kamery, protože celá akce se točila na blank. (Film určený jako zaváděcí pás).

Kolegovi Zdeňkovi Kracíkovi, z našeho oddělení, který raději svatbu netajil, jsme připravili koncert. Protože byl členem našeho oddělení a bral si techničku z rozhlasu, půjčili jsme si z národního technického muzea fonograf a málo opotřebovaný váleček s kupletem „Já jsem Anka z Hloubětína“. Při cestě autem Jirky Stýbla na svatební obřad, přetrhlo se lanko od spojky. Vytáhli jsme zbytek lanka do kabiny a pomocí kombinaček tahali za zbytek lanka. Řazení převodových stupňů se pak dalo asi takto: řidič zařval „Řadím“ na to kolega zatáhl za lanko od spojky a zařval „Vypnutá“ na to řidič přeřadil a kolega povolil lanko. Příhoda nás měla varovat a raději na svatbu nejezdit. Ale dojeli jsme k obřadní síni a nainstalovali fonograf. Když si svatebčané měli vybrat hudbu, řekli jsme, že hudbu obstaráme sami. Úředníci zírali na fonograf vyděšeně, v životě nic takového neviděli, ostatně svatebčané také ne. Na dané znamení jsem spustil fonograf. Kdo nikdy neslyšel fonograf, nemůže si další dost dobře představit. Nakřáplý křičící mužský hlas uvedl název skladby a autora, a fonograf spustil se strašným řevem „Já sem Anka z Hloubětína já mám hoši ráda.....“.

Novomanžel těžce udržoval smích, zatím co nevěsta měla kamennou tvář. Kamenné tváře měli i nevěstiny rodiče. Když kolega přišel po líbáncích do práce, řekl, že novomanželka s ním dva dny nemluvila. Nevěsta se totiž jmenovala Anna a bydlela v Hloubětíně.

Elektrokroužek na výletě a spolupráce s muzeem v rámci muzejní noci.

Přítelkyně elektřina

Pan Milan Fügner je bývalým pracovníkem ve Výzkumném ústavu zvukové, obrazové a reprodukční techniky (VÚZORT). Film a elektřina je jeho celoživotní specializovanou profesí. Jeho odborná práce je zároveň v soukromí i jeho koníčkem. Od mládí vedl děti v odborných kroužcích k lásce k elektřině, což dělá i dnes.

Kdy začala vaše láska k elektřině?

Vzpomínám si na první zážitek, když mi byli asi čtyři roky, byl jsem nemocný a tatínek mi tenkrát pro obveselení přinesl elektrické součástky na hraní.

Takže jste měl v rodině pro tento obor podporu?

Ano, velikou. Můj tatínek byl inženýr elektrotechniky, byl to odborník a vynálezce. Jako první sestrojil elektrické kolo, které již v té době mělo na jedno nabití dojezd 60 km! Tím, že mě tatínek bral s sebou například do elektrárny a na různá místa, která s elektřinou souvisela, neustále tím prohluboval můj zájem o elektřinu. Když jsem se měl rozhodovat kam na školu, Elektrotechnická průmyslovka byla pro mě jasná volba.

Kam jste šel dál po studiu?

K tomu se váže také jedna příhoda. Na střední škole jsem sestrojil magnetofon. Rodinný známý, který pracoval ve výzkumném ústavu VÚZORT, byl velmi překvapený, že se mi něco takového povedlo. Zanedlouho poté jsem byl požádán, abych svůj magnetofon přinesl ukázat do VÚZORTU. Po letech mi pak kolegové řekli, že byli naprosto u vytržení, když viděli můj magnetofon, neb naprosto nevěřili tomu, že bych něco takového ve svých patnácti letech mohl doma sám sestrojit. No a tak jsem po škole nastoupil do výzkumného ústavu zvukové, obrazové a reprodukční techniky, kde jsem byl třicet sedm let, až do jeho zrušení v polovině devadesátých let. Byla to krásná tvůrčí práce

Co byste chtěl říci na závěr?

Pro svoji potřebu a radost jsem postavil například malou vodní elektrárnu, která slouží dodnes, nebo malý elektrický traktor, který je v provozu již přes čtyřicet let. A ještě mnoho dalších zařízení, co se denně využívají a jejich seznam by byl velmi dlouhý.

Zimní aktivity a školní závody

Letošní zima bohužel příliš nepřála nejen lyžování, ale ani dalším zimním aktivitám, které jsme s dětmi absolvovali v jiných letech. Odpolední vycházky na běžkách se bohužel uskutečnit nepodařilo a bobovat vyrazily děti z prvního stupně pouze ojedinele.

Ve druhé polovině ledna se povedlo zařadit lyžařský kurs sedmého ročníku. Pod vedením pana Jiřího Kučery, kterému tímto velmi děkujeme, a paní učitelky Jany Sajdlové žáci absolvovali 3 dny na běžkách a 3 dny na sjezdovkách. Celodenní výlet na Štěpánku už se ovšem, opět kvůli rozmarům počasí, uskutečnit nepodařilo.

Žáci osmého a devátého ročníku se před jarními prázdninami vydali bruslit do Lomnice nad Popelkou. Někteří sice tento sport vyzkoušeli úplně poprvé v životě, ale všichni se velmi snažili a bylo patrné jejich nadšení.

Zimní sezonu jsme zakončili tradičně, školními závody v běhu a ve sjezdu. Závodů se zúčastnilo 29 běžců, 40 sjezdařů a 1 snowboardista. Počet závodníků bohužel značně ovlivnila chřipková epidemie, která dalším zájemcům účast znemožnila.

Běžeckou trať pod Kramářovou vilou se díky neočekávané sněhové nadílce povedlo panu Pavlu Šaldovi perfektně připravit. Na okruhu dlouhém 800 m žáci bojovali volnou technikou. Závodníci se snažili ze všech sil, některé přišli podpořit spolužáci i rodiče. Atmosféra byla báječná a zde jsou výsledky.

1. kategorie - 1. a 2. třída

Dívky	1. místo	Horáčková Veronika
	2. místo	Knopová Adéla
	3. místo	Vacková Amálie

Chlapci	1. místo	Petřina Zdeněk
	2. místo	Patera Štěpán
	3. místo	Hájek Vít

2. kategorie - 3. a 4. třída

Dívky	1. místo	Ďoubalíková Natálie
	2. místo	Burgermeisterová Lucie
	3. místo	Francová Karolína

Chlapci	1. místo	Patera Kryštof
	2. místo	Bartoň Metoděj Michael
	3. místo	Špidlen Lukáš

3. kategorie - 5. a 6. třída

Dívky a chlapci	1. místo	Holohlavská Ema
	2. místo	Novotný Mikuláš
	3. místo	Števlíková Veronika

4. kategorie - 7. - 9. třída

Dívky a chlapci	1. místo	Šíkola Jindřich
	2. místo	Sláma Daniel
	3. místo	Šíkola Marek

Sjezdařské závody se tradičně konaly v lyžařském areálu Šachty, opět za vydatné podpory rodičů a spolužáků a výsledky jsou následující.

1. kategorie - 1. a 2. třída

Dívky	1. místo	Novotná Johana
	2. místo	Paterová Michaela
	3. místo	Patočková Karolína

Chlapci	1. místo	Šilhán Jan
	2. místo	Zemánek Vojtěch
	3. místo	Patera Štěpán

2. kategorie - 3. a 4. třída

Dívky	1. místo	Josífková Amálie
	2. místo	Ďoubalíková Natálie
	3. místo	Čumová Anita

Chlapci	1. místo	Duštíra Vít
	2. místo	Patera Kryštof
	3. místo	Zemánek Lukáš

3. kategorie - 5. a 6. třída

Dívky a chlapci	1. místo	Novotný Mikuláš
	2. místo	Morávek Tomáš
	3. místo	Holohlavská Ema

4. kategorie - 7. - 9. třída

Dívky a chlapci	1. místo	Šilhán Petr
	2. místo	Hruboš Adam
	3. místo	Duštírová Tereza

5. kategorie - snowboard

Dívky a chlapci	1. místo	Šlauf Václav

Obě dvě výše zmiňované akce se báječně vydařily, za což je třeba poděkovat panu Pavlu Šaldovi, zástupci Tělovýchovné jednoty, který se postaral o organizaci obou závodů a i všem ostatním, kteří v jejich průběhu pomáhali. Je třeba také zmínit lyžařský areál Šachty, který nám poskytuje útočiště nejen pro závody, ale i každoroční lyžařský kurs. Děkujeme a skol! Fotografie z výše uvedených akcí můžete shlédnout na webových stránkách školy.

Atletické závody 2018

Dne 15. června se odehrály atletické závody v Turnově, různé školy okresu Semily se sešly právě na Městském stadionu Ludvíka Daňka za účelem zisku co nejvíce medailových obsazení svých žáků, protože na rozdíl od Poháru rozhlasu se tyto závody soustředily na individuální výkony studentů. Jako vždy se naše škola pokusila o tento cíl v podobě medailí a vzhledem k velikosti naší školy bychom mohli říci, že jsme byli úspěšní.

V běhu na 150 metrů, v kategorii mladší chlapci, zvítězil Kamil Nosál z 6. třídy, gratulujeme a doufáme, že bude takto pokračovat i v dalších ročnících. Další zlaté ocenění získala žákyně 7. třídy Marie Martínková v kategorii mladší žákyně v hodu kriketovým míčkem a potvrdila tak své umístění z minulého roku a tím dokázala, že se bude umisťovat i v dalších ročnících. Třetí nejceněnější kov získal za nejrychlejší běh na 800 metrů za mladší chlapci Jan Černohorský opět ze sedmé třídy a také obhájil z loňského roku svou medaili. U sedmé třídy zůstaneme, protože na třetí příčce se umístila Veronika Filipová ve skoku dalekém jako mladší žákyně a tak bere bronz. Těšíme se na příští rok a snad těchto výkonů bude i nadále přibývat.

Závodní tým, který vyrazil do Turnova na dětské olympijské hry.

Český den proti rakovině

Letos to byl 22. ročník celonárodní veřejné sbírky Ligy proti rakovině. Letos je to proti rakovině tlustého střeva a konečníku. Symbolem sbírky byl předmět, který jsme nabízeli, a to byla žlutá kytička měsíčku lékařského s vínovou stužkou. Účel sbírky je získat finanční prostředky na nádorovou prevenci, zlepšení života onkologických pacientů, podporu onkologických výzkumu a vybavení onkologických pracovišť. Výnos sbírky byl 3485 Kč.

Dokument Krkonoše

Dne 25.5 jsme se zúčastnili projekce filmu Dokument Krkonoše. Délka filmu: 90 minut.

Film popisuje faunu a floru Krkonoš, vypravování je doprovázeno velice zdařilými fotkami a videi krajiny. Zajímavostí filmu je to, že za jeho vznikem stojí pouze 2 lidé a to: Viktor Kuna a Martin Král. Nevýhodou filmu byla jeho zdlouhavost, která mohla být pro někoho únavná, a také to že i když byl film pěkný, tak nic moc nového neobjevoval.

Přednáška o bibli

Dne 12.3 nás přijela navštívit paní s přednáškou o Bibli. Tato přednáška se týkala již zmíněné Bible což je stěžejní kniha křesťanství, také bylo vysvětleno, proč je Bible, „svatá.“ kniha. V této přednášce šlo o jediné a to o vzbuzení zájmu posluchače, aby si tuto knihu přečetl. Paní nám vysvětlila, že se dělí na dvě části a to na starý a nový zákon dokonce nám přečetla i pár ukázek poté

nám nechala Kolovat i nový výtisk a starý výtisk této zajímavé knihy. Dokonce nás zaujalo, že většina příběhů by mohla být skutečná, například podle stopy od Archy. Podle mě byla tato přednáška velice zajímavá a poučná. Doufáme, že se zase někdy staví pro další ročníky.

Exotické ptactvo

V dalším březnovém týdnu k nám do školy zavítal pan Voňka. Tentokrát nás nenavštívil s plazy jako minule, ale dorazil s exotickým ptactvem. Mezi ptactvem jsme mohli zpozorovat spoustu druhů papoušků a bažantů např.: papouška Senegalského, Královského a Bažanta Zlatého a Zlatožlutého. Během přednášky mezi žáky procházela asistentka pana Voňky a ukazovala jim papoušky a bažanty na některé jsme si mohli i sáhnout. Přednášky se zúčastnili žáci prvního a druhého stupně. Nakonec přednášky jsme se zeptali pana Voňky na pár otázek.

Rozhovor s panem Voňkou

My: Na začátek bychom se Vás chtěli zeptat, jak jste se vlastně dostal k chovu ptactva?

Pan Voňka: Já se přiznám, že když mě bylo kolem dvaceti let, tak jsem jednou našel u nedalekého rybníka zraněné káně. Volali jsme na záchranou stanici, kde nám řekli, že mají plno...a tak zůstal přes zimu u nás, starali jsme se o něj, a když se uzdravil, vypustili jsme ho zpět do přírody. Od té doby jsem věděl, že se časem k ptactvu vrátím.

My: Jak dlouho se věnujete tomuto koníčku?

Pan Voňka: Herpetologii- plazům se věnuji 27 let a papouškům teprve druhý rok.

My: Oblíbil jste si za tu dobu nějaký druh papouška?

Pan Voňka: Samozřejmě mám rád všechny své papoušky, ale ze všech nejvíce přátelský je podle mě papoušek Senegalský, který je schopen strávit spoustu času na mém rameni.

My: Stalo se někdy, že Vám uteklo nebo uletělo nějaké zvíře?

Pan Voňka: Jednou se nám stalo, že naše Agama Vousatá, náš Venda, který je zvyklý chodit volně utekl. Trvalo nám dva měsíce, než jsme ho našli, ale naštěstí se vrátil.

My: Který papoušek se dožívá nejvíce a jaký nejméně let?

Pan Voňka: Nejméně Agapornis, který se dožívá dvanácti let. Z papoušků, které jsme tu dnes měli, se dožívá v zajetí nejvíce papoušek Senegalský. Není to však papoušek, který se dožívá celkově nejvíce let, například takový Ara se dožívá až osmdesáti let.

My: Máte 19 nějakého vysněného papouška, kterého si přejete?

Pan Voňka: Ano mám. Je to papoušek Žako nebo Ara Hyacintová.

My: Pokud bychom si chtěli pořídit papouška, jakého na začátek doporučujete?

Pan Voňka: Z mého pohledu určitě začít méně náročným druhem, například papoušek Královský, který je hodný a nekonfliktní.

My: Je něco, co by neměl opomenout žádný budoucí majitel papouška?

Pan Voňka: Určitě byste měli počítat s tím, že to je velký závazek. Nepořizovat si papouška, kterého zavřete do klece a jednou za den se na něho podíváte. Je důležité papouška pouštět a zabývat se jím.

Recyklace

Dne 9. dubna 2018 k nám na školu přijely dvě slečny s projektem recyklohraní. Projekt byl určen pro oba stupně základní školy. První stupeň to měl pojaté spíše hracím způsobem, druhý stupeň zase zdokonaloval a ukazoval svoje dovednosti a vědomosti. Přednáška byla velmi pestrá a zajímavá. Dověděli jsme se spoustu zajímavých informací, zasoutěžili ve správném třídění, hádali, z jakých materiálů jsou vyrobeny různé domácí spotřebiče. Za mě to bylo velmi zajímavé povídání, které se doplňovalo i malou prezentací o třídění odpadu.

Akce ke Dni Země

12. dubna 2018 proběhla celorepubliková akce Uklid'me Česko. Zapojila se celá naše ZŠ. Od městského úřadu jsme dostali odpadkové pytle, vymezili si oblast, kam která třída zamíří, a vyrazili do terénu. Počasí nám přálo, bylo slunečno, bez deště, jen vítr byl místy velmi silný.

Vládla všeobecně dobrá nálada a chuť dětí do práce byla velká. Některé skupinky pojaly sbírání jako soutěž, kdo sesbírá víc nebo kdo najde větší nebo nezvyklejší odpad. Pytle se velmi rychle plnily, obzvláště když se uklízelo podél silnice. K nim jsme se chtěli nechtěli zatoulali při uklízení hlavních turistických zimních tras. Největším „úlovkem“ bylo zachovalé kolo od auta, i s kovovým diskem. Když pak děti našly zpětné zrcátko, začaly padat nápady (inspirované určitě pohádkou Ať žijí duchové) sestavit si vlastní vozítko z nalezených částí. Naneštěstí (nebo naštěstí) už další části auta nenašly. Uklízení jsme věnovali 3-4 vyučovací hodiny a za tu dobu některé třídy naplnily až 6 pytlů. Abychom je nemuseli s sebou vláčet, nechali jsme je na dostupném místě, které jsme nahlásili pracovníkům městského úřadu, a ti zařídili jejich svoz.

A tak se úklidu dočkala cesta na Šachty, pozemky pod zahradou hotelu Větrov, trasa na Tomášovy vrchy ve Sklenařicích, Petruškovy vrchy, oblast kolem fotbalového hřiště až za Márinkův kříž, nemocniční park a v neposlední řadě i cesta Starou Vsí.

Po skončení akce se žáci 7. třídy vydali za svými spolužáky s následujícími otázkami:

1) Uklízel(a) jsi rád přírodu?

2) Co bys vzkázal(a) těm, kdo odhazují odpadky do přírody?

Na první otázku odpovědělo všech 27 respondentů „ano“, často s dovětkem, že je to bavilo.

Z odpovědí na druhou otázku vybíráme za každou třídu jednu:

- Nedělá se to. (1. tř.)
- Ať to vyhodí, kam to patří. (2. tř.)
- Jsou na hlavu. (3. tř.)
- Ať se zamyslí, jak je to těžké uklidit. (4. tř.)
- Jsou hloupí. (5. tř.)
- Škodí tím přírodě. (6. tř.)
- Jsou to čuníci, ničí svět. (7. tř.)
- Nemám slušná slova. (8. tř.)
- Že oni jsou odpad. (9. tř.)

Marta Hrbáčková

Uveřejněno ve zpravodaji MÚ Vysoké nad Jizerou Větrník, květen-červen 2018, ročník LI.

Přijímací zkoušky 2017/18

Jako každý rok i letos čekalo rozhodnutí ohledně pokračování po základní škole naši devítka. Z velké většiny doprovázely žáky i přijímací zkoušky, asi 80% si zvolilo studijní obory a tak museli tyto řízení vykonat. Letošní rok nás provázely jednotné přijímací zkoušky, čili stejné testy pro všechny bez ohledu na zvolenou střední školu. Data 12. a 16. dubna byly vybrány jako ty dny, ve kterých jsme se rozutíkali do různých měst, ať už to byly blízké Semily nebo daleká Praha, my všichni jsme měli jeden cíl: Napsat jedny z nejdůležitějších testů v našem životě co nejlépe jsme mohli. Ten jeden společný cíl se vydařil všem a každý se dostal na svou vysněnou školu, nesmíme zapomenout na naše 2 spolužáky, kteří se rovněž bez problému dostali na své učňovské obory. Celý rozpis žáků a jejich školy jste si již pravděpodobně přečetli na předchozí stránce. Už to máme za sebou a nezbývá nám nic jiného než popřát hodně štěstí dalším našim devátákům.

SZŠ Turnov – zdravotnický asistent (mat.)
ISŠ Semily – požární ochrana (mat.)
Gymnázium F. X. Šaldy Liberec (mat.)
ISŠ Semily – požární ochrana (mat.)
ISŠ Vysoké n. Jiz. – opravář lesnických strojů (vyuč.)
ISŠ Vysoké n. Jiz. – logistik (vyuč.)
GIO Semily (mat.)
Československá akademie obchodní, SOŠ Praha 2 – Management v reklamě a umění (mat.)
SPŠ strojní a elektrotechnická Liberec –strojírenství (programování CNC) (mat.)
SŠ Lomnice n. Pop. – cestovní ruch (mat.)
GIO Semily (mat.)
Gymnázium Jilemnice (mat.)
GIO Semily (mat.)

Tabulka ukazující kam odcházejí žáci z 9. třídy a také kam odcházejí 3 žáci z 5. třídy,

Znáte své okolí

Součástí projektu Znáte své okolí, si škola připravila pro žáčky naší školy z první, druhé a třetí třídy program, který se konal v městských sadech, čili vysockém parku. Hlavní účel této akce bylo přiblížit místním dětem naše krásné okolí, zvyky, zajímavosti a historii, v podobě různých úkolů, kvízů apod. Na různých stanovištích po parku byla rozmístěna osmá a devátá třída a rozdávali razítka, jako bodování za splněné úkoly. Mezi témata stanovišť patřilo například: vysocké zelí, Kramářova vila nebo Krkonoše. Myslíme si, že takováto akce byla zpestřením školního roku a jistě by se i v příštích letech mohla opakovat.

Školní projekt - Znáte své okolí?

Posledního května byli žáci 1. - 3. tříd pozváni na ojedinelou akci v městském parku ve Vysokém nad Jizerou. Zpočátku se zdálo, že se jedná o velký piknik. Brzy však vyšlo najevo, že rozložené deky v parku mají za úkol nakrmit spíše zvědavost žáků než jejich bříška.

Starší žáci z 8. a 9. třídy si totiž pod vedením paní učitelky Burgermeisterové a Kořínkové připravili zajímavá stanoviště na dekách, na kterých mladší žáci plnili úkoly z vysockého okolí.

Obrázky, puzzle, fotografie a další materiály na dekách ožívaly v rukou starších žáků proto, aby zaujaly a informovaly o blízkých rozhlednách, ochotnickém divadle Krakonoš, Havlasu Pavlatovi, Krakonošovi, Harrachově, Kotli, panu Karlu Kramářovi a v neposlední řadě také o vysockém zeli.

Skvělá akce nás okamžitě nadchla, děti si ve skupinách pomáhaly, zaběhaly si v přírodě a něco nového se dozvěděly mimo školní lavice.

Děkujeme pěkný zážitek v přírodě a sladkou odměnu. Také na starší se dostalo s odměnou za to, že vše tak pěkně připravili. Když rozluštili plánek okolí, našli schovaný poklad.

Po tomto zpestření určitě známe své okolí zase o trochu lépe.

Lenka Farská

Křest audioknihy Útěk Kryšpína N. od Ivony Březinové

„Knihu pro nevidomé a slabozraké děti z celého Česka namluvili žáci základních škol z Libereckého kraje, kteří uspěli v konkurzu režisérky Elišky Bejčkové, společně s pražskými divadelními herci Svatoplukem Schullerem a Janem Battěkem. CD nazvané Útěk Kryšpína N. je na motivy stejnojmenné knihy spisovatelky Ivony Březinové, která na křest přijela. „Je to pro mě obrovská radost, že knížce se tak znovu vracím, jako by se znovu narodila,“ říká autorka. Téma šikany je podle spisovatelky velmi aktuální: „Zrovna téma šikany v dětech hodně rezonuje a dokonce mi daly náměty, třeba téma kyberšikany.“ – tyto základní informace se můžeme dočíst na stránkách Českého rozhlasu Liberec. My jen dodáváme, že letos uspěl v konkurzu z naší školy Martin Hellmuth. Další roli získal i jeho bratr Ondra, náš bývalý žák, který se natáčení účastnil už poněkolikáté. Slavnostní křest se konal na liberecké radnici 8. června a přítomna byla i autorka I. Březinová a zástupci krajské vědecké knihovny, která celý projekt vymyslela a realizuje ho. Autorem skupinové fotografie ze křtu je Jan král a je převzata z výše uvedených stránek.

Mimořádné události

V pátek 1.6. se v naší škole již poněkolkáté konala akce s názvem Mimořádné události. Celkem pedagogický sbor naší školy vytvořil 7 stanovišť v různých okruzích, například:

- Zdravověda
- Střelba
- Evakuační zavazadlo
- Živelné pohromy
- Chemické látky
- Varovné signály
- Teroristický útok

Žáci chodili po skupinkách a v každé skupině byli zástupci 6. Až 8. ročníku. Nám Osekům se tato akce velmi líbila, ale zeptali jsme se i žáků nižších ročníků a jejich ohlasy byly velmi pozitivní.

„Akce se nám velice líbila, ale střelba byla prostě nejlepší.“ (6. ročník)

„Mimořádné události se nám velice líbily, a povedená byla také myšlenka akce, díky které jsme se naučili, jak se chovat v různých krajních situacích.“ (7. Ročník)

Místní hasiči nám povyprávěli a upozornili na různé situace, které by se mohly stát. Hasiči nám umožnili sednout si do hasičského auta a měli jsme také možnost vyzkoušet stříkat z proudnice.

Zhodnocení školních let

Po devíti letech zase další ročník odchází a nový přichází. Naše škola nás už od první třídy provázela naším dětstvím. Ať už to byly zážitky, přátelé nebo vědomosti, kterých jsme ve škole získali opravdu mnoho, to vše nám darovalo prostředí školy, ve kterém jsme se cítili opravdu dobře. Nejen díky báječným učitelům jsme devíti lety proletěli opravdu rychle. Určitě pomohla trpělivost učitelů, která nás mnohokrát zachránila. Na prvním stupni jsme byli pět roků, které uběhly jako voda. Tam jsme se naučili základy, které byly nutné pro náš další život. Před druhým stupněm jsem měl já osobně strach, ale díky našemu skvělému učiteli jsem ho zvládnul lehce. S tím přišla i třídní zvířátka, ale už i příprava na střední školu. Která byla nezbytná pro naše další studium. A za to bych

chtěl opravdu poděkovat našim učitelům, protože si myslím, že nás připravili opravdu dobře, o čemž svědčí i fakt, že jsme se každý dostal na školu, na kterou jsme chtěli.

Perličky z lavic

6.třída

Za úkol bylo vyjmenovat 3 typy rodin (základní, rozšířená, neúplná).
Nejmenovaný žák odpověděl: Horákoví, Novákoví a Vedralovi.

Kdo složil hymnu?

Žák: Leoš Mareš a Karel Kryl.

Kdo nás proslavil? Jmenuj 3 osobnosti.

Žák: čert, Mikuláš, anděl a ježíšek.

Vyjmenuj tři druhy kartáčků na zuby.

Žák: Kartáč na vlasy a na boty.

Odkud pocházel Karel May?

Žák: Karel May pochází z České republiky z Drážďan.

8. třída

Co je to Matice česká?

Žák: Marie Terezie.

9. třída

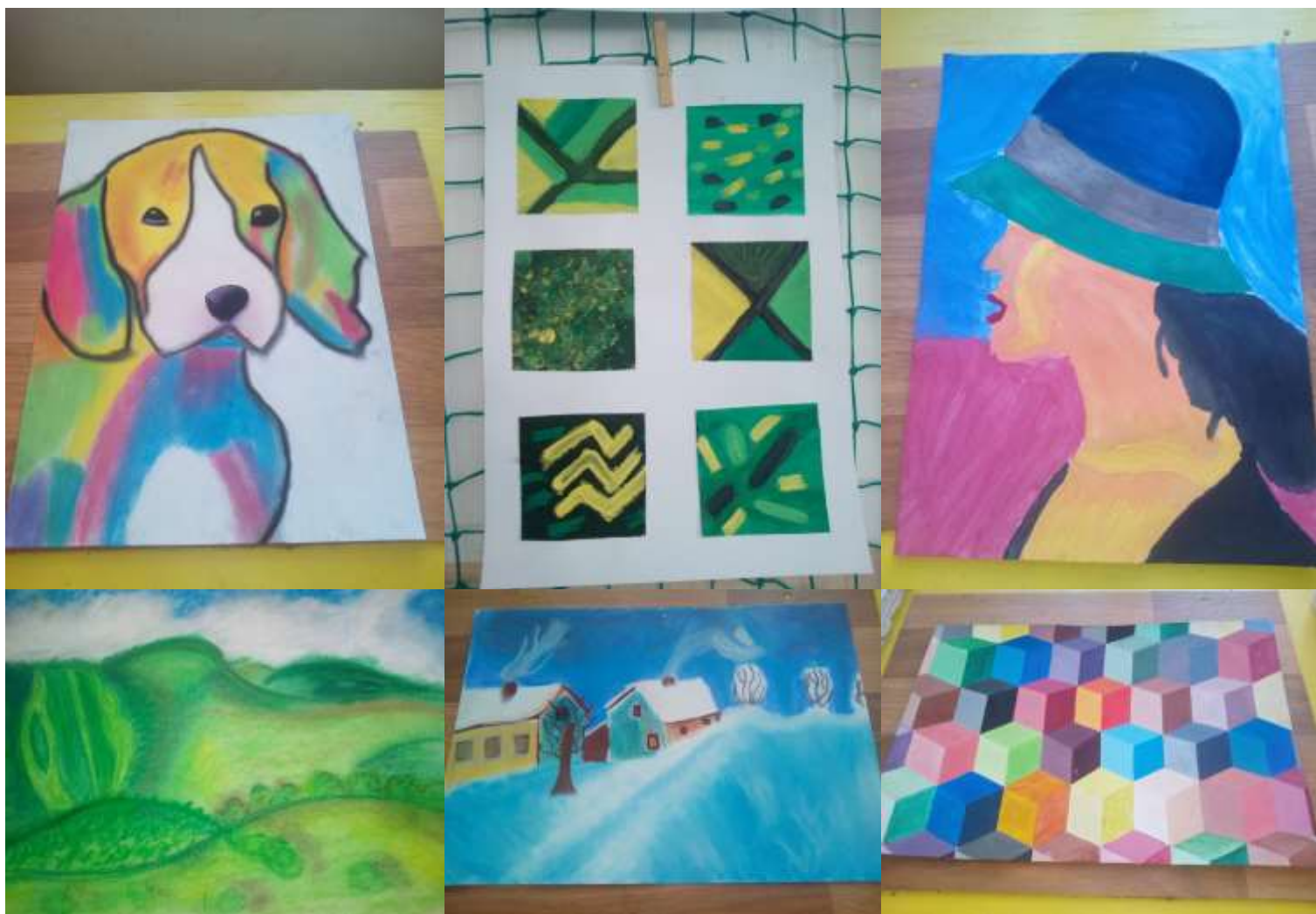
Jak napíšeme spart'an? Malé nebo velké s?

Žák: měkké i.

Na územním trhu prodávají produkty zejména...?

Žák: Vietnamci.

Výtvarná díla našich žáků

Práce žákyně 8. třídy oceněné v soutěži Má vlast, kterou vyhlašoval DDM Tanvald

Naše další práce si přijďte prohlédnout na výstavu instalovanou v přízemí městského úřadu. Je věnována 100. výročí založení republiky.

Literární tvorba našich žáků

Jako Slunce, za dne jasného,
Jako měsíc v době dne temného,
Jako vločka nad sněhem,
Jako jiskra nad popelem,
Jako jasný den a temná noc,
Toto vše má velkou moc.

A tak dívka v koutě z kamínků,
Skládá neveselou vzpomínku.
Čas nezastaví se, stále běží,
ale dívka víru neztrácí, ne, stále věří.

Jako černá a bílá,
ta dívka žila a snila.

Realitu nevnímá,
do sebe zavírá.
Nebyla jediná, pouze jedna z mála.
Srdce ji plakalo, ale pusa se jí smála

Tam někde v dáli, kdy srdce buší
a zatím jenom mysl tuší,
že objevil se spasitel,
co dlouholetý je přítel.

Vše se změní, smutná slečno,
uvěříš-li v nekonečno.

Kristýna Dolenská (8.ročník)

A na závěr malá fotoreportáž ze školních výletů, které neodmyslitelně patří ke konci školního roku

4. a 5. třída vyrazila na Říp a na Mělník

8. a 9. třída se chvěje zimou na Dvoračkách

1. a 2. třída na zámku ve Svijanech

8. a 9. třída na Máchově jezeru a poslední foto zachycuje turistický kroužek u pramenu Labe

